

Mevrouw de detective

Een zonnige vrijdagmiddag, de zomervakantie was net begonnen en de terrasjes zaten vol. De stad van Lynn lag in een gebied dat onder toeristen zeer geliefd was, maar de klanten van het café waren inheems. Bij mooi weer gingen de toeristen naar het strandbad, de safari of het grote attractiepark.

- Eigenlijk, zei Lynn, terwijl ze een slok van haar thee nam, zie je hier maar zelden toeristen zitten.
- Er lopen er wel genoeg rond, zei Renee.

Ze keken naar een drietal mannen van middelbare leeftijd in korte broek, die langs het terras slenterden.

- Dat zijn geen toeristen, zei Lynn. Ik ken die lui. Meestal rijden ze in een beest van een Amerikaanse wagen rond. Aan lopen schijnen ze een hekel te hebben.
- Misschien hebben ze gewinkeld.
- Gewinkeld? Die mannen?

De vriendinnen werden afgeleid door wat ze aan de overkant van de straat zagen gebeuren. Een jongeman verliet een juwelierswinkel, gelegen tussen een kleine lingeriewinkel en een boekhandel. Hij keek schichtig om zich heen, ging eerst naar rechts langs de boekhandel, bedacht zich toen en keerde om. Vlug liep hij naar de hoek van de straat, waar hij in een steeg verdween.

- Die heeft ook gewinkeld, zei Renee.
- Maar niet betaald, lijkt het wel.

Een oudere man verscheen in de deuropening van de juwelierswinkel. Hij keek van links naar rechts, liep het trottoir op, blikte naar de overkant en stak zijn handen in z'n zakken. Het was alsof hij overwoog de mensen op het terras te vragen of ze iets gezien hadden.

- Ik zou de politie bellen, zei Lynn.
- Volslagen zinloos. Als ze hem al vinden, houden ze 'm hooguit een middagje vast. Hij is op tijd voor het eten thuis.
- Dat is niet altijd verkeerd. Zo'n jongen, je weet niet wat voor een leven hij heeft gehad. Misschien heeft hij niet eens een thuis.
- Die jongen droeg een smetteloos wit overhemd, designer jeans en volgens mij had hij ook nog een gouden horloge om z'n gebruide pols zitten.
- Dat heeft hij misschien gejat.
- Tuurlijk, zei Renee. Hij jat een horloge, doet het op z'n gemak om en haast zich vervolgens de winkel uit. Nee, die komt niets tekort.

De juwelier keek omlaag naar zijn schoenen, haalde zijn handen uit z'n zakken en ging weer naar binnen.

- Heel verstandig, zei Renee.

Maar nu kwam een oudere vrouw naar buiten. Ze speurde de straat af. Blijkbaar zei iemand iets tegen haar, want ze gaf antwoord, keek nog een tijdje rond en liep daarna pratend de winkel in. De twee vriendinnen konden haar niet verstaan.

- Ze zou zijn vrouw kunnen zijn, zei Lynn.
- Het is misschien een klant.
- Of zij is het, die bestolen is.
- In een juwelierszaak? Nee, zei Renee, die jongen heeft iets in z'n zak laten glijden, maar hij was bang dat de juwelier hem door had. Daarom liep hij weg.
- Denk je dat het zo is gegaan? vroeg Lynn.
- Volgens mij wel. Maar jij bent hier de specialist, ik lees geen detectives.
- Zullen we iets ondernemen? vroeg Lynn.
- We wachten gewoon af, zei Renee. Het politiebusje komt zo en dan vangen we de ware toedracht wel op.

Links van de winkel maakte een jonge vrouw zich los uit de stroom voetgangers. Ze stapte met kittige pasjes de juwelierszaak binnen. Het was een mooie vrouw, zwierig en uitdagend gekleed.

- Als je rijk bent, zei Renee, dan doe je volgens mij niets anders dan geld uitgeven aan kleding en aan

juwelen.

- De vrouwen misschien. De mannen hangen net zo lief ergens aan een bar.
- Ja, net als die mannen van daarnet. Rijk zijn ze niet, maar als je die bierbuiken van ze ziet...
- Ze zijn wel rijk.
- Pardon? zei Renee. Die drie, in korte broek?
- Dat zijn de broertjes Van Raak. Handelen al generaties lang in schroot.
- Van de handel in schroot word je rijk?
- Och, hun terrein ligt nu zowat in het centrum. De grond alleen al is miljoenen waard.

Renee schudde nee alsof ze het een schandaal vond.

- Het is maar goed, ging Lynn verder, dat ze niet eerder is gekomen. Als de dief haar bij de uitgang was tegengekomen, had hij misschien iets raars gedaan.
- En daar hebben het volgende nieuwsgierige aagje.

De jonge vrouw stapte naar buiten, gevolgd door de juwelier. Hij wees de richting aan waarin de jongeman waarschijnlijk was verdwenen.

Lynn stak haar hand op, wuifde en wees de andere kant op. De juwelier keek verbaasd, bedankte Lynn toen met een knikje en wees de goede richting aan. Maar de jongedame leek niet meer geïnteresseerd. Ze trippelde ongeduldig naar binnen. De juwelier leek haar met tegenzin te volgen. Hij keek nog wel even om naar Lynn.

- De zaken gaan gewoon door, zei Renee. Overigens, je wordt bedankt.
- Hoezo? vroeg Lynn.
- Hij weet nu dat je iets gezien hebt. Als de politie komt, mag jij getuigen. Als die lui eenmaal hun tekstverwerker hebben opgestart, kom je niet meer weg.
- In dat geval, zei Lynn, terwijl ze opstond en in haar tas naar geld zocht, gaan we meteen.
- Goed idee, zei Renee. Ze schoof haar stoel naar achteren.

Lynn legde een briefje van twintig op het tafeltje en liep alvast aan. Renee nam het geld op, legde een briefje van tien neer en volgde Lynn.

- Wacht even, zei Renee. Ze gaf een tweede briefje van tien aan Lynn.
- Wat is dat, wisselgeld?
- Ja.

Zonder verder te vragen, deed Lynn het geld in haar tas.

- De volgende keer betaal ik, zei Renee.
- Mij best. Hé, weet je wat? Zullen we eens kijken of we de snoodaard kunnen vinden?

Ze stonden recht tegenover de ingang van de steeg. Renee keek aarzelend de smalle straat in. De snoodaard zag ze niet, maar ze was inmiddels bekend genoeg met de stad van Lynn om te weten dat ze daar liever niet ging zoeken.

- Ik heb eigenlijk nieuwe schoenen nodig, zei ze.
- Dat kan dadelijk nog. We gaan maar eventjes kijken.

Lynn stak de straat al over. Renee volgde haar met tegenzin. Toen de juwelier naar zijn schoenen keek, schoot het haar te binnen dat ze nieuwe schoenen nodig had. Het was geen smoes.

- We weten niet eens zeker, zei ze tegen de rug van Lynn, of er iets gestolen is.

Sedert een jaar of drie probeerde de gemeentelijke overheid de steeg om te toveren tot een pittoreske winkelstraat. Er was geïnvesteerd in ouderwetse lantaarns, klinkers als wegdek en zelfs had men gietijzeren beugels laten plaatsnemen, waar je een paard aan vast kon binden. Galeriestructuren met veel air, winkeltjes met kitscherige bric-à-brac, een modezaak met een beperkte keuze aan dure kinderkleding en bedrijfjes die zich onledig hielden met adviseren, onderzoeken of verzekeren, trokken bitter weinig klanten, maar de huren waren tenminste laag.

Werkelijk pittoresk, maar niet bijster geliefd bij de gemeente, was een oude bar met zelfverzonnen terras in het midden van de steeg, waar een pleintje was ontstaan door de kruising van de steeg met een dwarsstraat.

De twee vriendinnen naderden dit plein. En daar, tot hun grote verbazing, zagen zij, niet ver van het plaats delict, de voortvluchtige jongeman zitten. Het was tevens het terras waar de broertjes Van Raak waren neergestreken. De jongeman zat niet bij hen aan tafel, maar hij had zijn stoel gedraaid, zodat hij

makkelijker met ze kon praten.

- Doorlopen, zei Renee zacht.

- Ben je gek? zei Lynn. Heb jij je mobiel bij? Bel de politie.

Ze hielden stil voor de etalage van een piepkleine winkel, die halfedelstenen en fossielen bleek te verkopen.

- Ja, dat is slim, zei Renee, terwijl ze de etalage bekeek. Zit ik straks de hele middag op het bureau.

- Wat wil je dan? zei Lynn. Daar zit wel de dief.

- Schoenen kopen?

- Jij met je schoenen... Als we nou eens op het terras gaan zitten?

- Wat?! Bij die lui?

- Ssst... Niet zo hard. We kunnen toch gewoon dorst hebben?

Renee schudde nee.

- Hij heeft ons daarnet gezien.

- Welnee, zei Lynn. Hij keek niet eens. Misschien ontdekken we wat hij gestolen heeft.

- Juwelen?

- Hij heeft niets bij zich, geen tas, niets. Het kan nooit veel zijn. Geen groot parelsnoer, in ieder geval.

Misschien een paar diamanten.

- Die hij in z'n neus heeft verborgen, zei Renee. Ik ben weg, mevrouw de detective.

Maar Lynn trok haar vriendin een stukje mee, ver genoeg voor Renee om haar verzet op te geven, omdat ze inmiddels de aandacht hadden getrokken van het gezelschap op het terras.

- Middag, dames, zei een van de broertjes.

Lynn dacht dat hij de jongste was. Glimlachend nam ze plaats aan een leeg tafeltje.

- Middag, zei ze vriendelijk. Van Raak, is het niet?

De broers keken nieuwsgierig naar Lynn. Ondertussen ging Renee met tegenzin naast haar zitten.

- Verrek, zei de jongste, ben jij er niet eentje van... Kom, hoe heet die nou... Die gaf vroeger muziekles.

- Ja, zei Lynn, dat ben ik.

- Ik ken jou wel, zei de oudste. Hoe is het met jullie moeder? Leeft die nog?

- Nog wel, zei Lynn, maar lang duurt dat niet meer.

- Die moet onderhand toch behoorlijk oud zijn.

- Al voorbij de negentig, zei Lynn.

- Zo...

Ondertussen trad een man met een rustieke snor uit de duisternis van de bar.

- Sjef, zei de oudste, geef die vrouwkes eens een pilsje van mij. Je lust toch wel wat? vroeg hij aan Renee.

Die zei zo vriendelijk mogelijk:

- Heel graag.

- Jij bent niet van hier, hè? zei hij. Maar wel uit Brabant.

- Dat klopt, zei Renee. Ik woon in het dorp.

- Ze is eigenlijk Frans, zei Lynn.

- Frans? Kijk eens aan, een Frans vrouwke. Olalaaa!

De broers begonnen te lachen. Tot haar ergernis zag Lynn de jongeman glimlachen. Ze vond niet dat hij recht had op ook maar een grammetje gezelligheid. Maar ze was blij dat de broers haar nog kenden. Zij zouden haar ongetwijfeld helpen.

- En jij? vroeg Lynn brutaalweg aan de dief. Ben je er ook eentje van Van Raak?

- Nee, hij toch niet, zei de oudste. Ken je hem niet? Hij is er eentje van Van Puyenbroek. Van de juwelier, je weet wel.

Lynn keek Renee aan. Die hield haar lippen strak op elkaar.

- Van Puyenbroek? zei Lynn ongelovig. De juwelier?

- Mijn vader, zei de jongeman.

Renee sloeg haar ogen ten hemel.

- Ja, grinnikte de jongste. Hij houdt zich hier schuil.

- Lafaard, lachte de andere broer. Lynn herinnerde zich nu dat hij de stille werd genoemd.
 - Och, laat die jongen toch, zei de oudste. Jij was ook niet zo blij met je schoonmoeder.
 - Mijn schoonmoeder is een engel, zei de stille.
 - Ja, zei de jongste. Jouw schoonmoeder is dood.
- Nieuwsgierig vroeg Lynn aan de jonge Van Puyenbroek:
- Je bent gevluucht voor je schoonmoeder?
 - Nee, ik heb ze net nog gezien. Ze wilde ergens over praten en mijn vader vond dat mijn vrouw het ook moest horen.
 - Oei oei oei, zei de oudste.
 - Helemaal niet, zei junior. Ze had ontdekt dat ik af en toe een beetje gok en d'n ouwe werd kwaad en toen belde hij mijn vrouw.
 - Je bent toch volwassen? zei Lynn. Dan zijn het je eigen zaken. Het is je eigen geld, niet?
- Junior keek met een schuin oog naar de broers. Die reageerden niet, maar dronken rustig van hun bier.
- Allez, Sjef! riep de oudste opeens. Waar blijft de bestelling?
- Sjef liet zich even in de deuropening zien.
- Ze blazen net de leidingen schoon. Het duurt nog een minuutje of tien.
 - Dat geeft niets, zei Lynn. We moeten eigenlijk toch verder.
 - Ja, zei Renee, we moeten nog schoenen kopen.
- Tegelijk stonden zij op.
- Vrouwen, leken de broers te denken. Altijd maar weer winkelen.
- Een ander keertje dan maar, zei de oudste.
 - Niet teveel kopen, hè? zei de stille.
- De jonge Van Puyenbroek keek op zijn horloge.
- Nog bedankt, zei Lynn tegen de oudste. De volgende keer nemen we er samen eentje. Kom, Renee, we moeten voortmaken.
 - Houdoe. En doe je moeder de groeten, zei de jongste.
 - Doe ik, zei Lynn. Houdoe.
 - Houdoe!
- Lynn en Renee liepen met gefingeerde haast terug naar de grote winkelstraat.
- Wat voor schoenen zoek je eigenlijk? vroeg Lynn.
 - Ik moet maandag naar een receptie.
 - Naar een receptie? Heb je gepaste kleding?
 - Niet echt. Ik kom niet verder dan sportief, maar elegant.
 - Dan zoeken we elegante, edoch sportieve schoenen.
 - Hoef jij niks? vroeg Renee.
 - Nee, ik heb niets nodig.
 - Een boek, misschien? Een detective?
- Eenmaal in de winkelstraat wees Lynn naar een chique etalage.
- Daar heb ik ooit mooie schoenen gezien.
 - Prima. Als ik snel slaag, kunnen we nog naar een boekwinkel.
- De etalage vonden ze echter minder geslaagd.
- Ik koop nooit in een winkel, zei Renee, die geen prijzen in de etalage laat zien.
 - Vroeger was het niet zo.
 - We vinden wel een andere winkel. Ken jij toevallig een goedkoop adresje?
 - Maar genoeg, zei Lynn. Kom mee.
 - Waarom lopen we eigenlijk zo hard? Doe eens rustig.
 - Sorry, zei Lynn.
 - We zijn niet op jacht.
 - Nee.
 - We worden ook niet achtervolgd.
 - Weet ik.
 - Mevrouw de detective.

Lynn bleef gepikeerd staan. Renee liep glimlachend door.

- Je dacht zelf ook, dat hij iets gestolen had! riep Lynn.

Renee schudde langzaam nee. Lynn keek nog even om naar de ingang van de steeg en sjokte daarna met gebogen hoofd achter haar vriendin aan.